

a tím zavinil, že Adolf M., jedoucí na autu D-ckou ulicí, by zabránil srážce obou aut, byl nucen stočiti své auto prudce nalevo, čímž najel do příkopu, sám i s manželkou z vozu vyletěli, při čemž Barbora M-ová utrpěla na hlavě tržnou ránu a pohmožděniny na levé části těla, poranění lehká. V jednání obžalovaného jest skutková povaha přestupku podle § 431 tr. zák.»

Rozsudkem odvolacího soudu byl porušen zákon v ustanovení § 470 tr. ř. Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu (rozhodnutí čís. 2028 a 2259 sb. n. s.) není soud odvolací vzhledem k ustanovení § 470 tr. ř. oprávněn, by se beze změny v řízení průvodním uchýlil od skutkového zjištění prvního soudu, a nesrovnává se se zákonem (zásada ústnosti a přímosti), když odvolací soud bez opakování (doplnění) důkazů dospívá k odchylnému přesvědčení o skutkových okolnostech. Rozsudek odvolacího soudu jest v souzeném případě stížen touto vadou, neboť, jak z protokolu o odvolacím přeličení jde na jevo, nebyly v odvolacím řízení provedeny žádné důkazy, nýbrž byla toliko podána zpravodajem zpráva podle § 472 odst. druhý tr. ř. a byly přečteny podle § 472 odst. třetí tr. ř. rozsudek a protokol o hlavním přeličení soudu první stolice. Odvolací rozsudek sice v první větě odůvodnění uvádí, že se poukazuje na stav věci, zjištěný prvním soudcem, obsažený v důvodech napadeného rozsudku, avšak ihned v následující větě činí zjištění nové, naprosto odchylné od zjištění soudu prvního. Kdežto totiž soud první stolice, jak z vývodů odůvodnění lze seznati, proti výpovědím svědků Matěje Š-e, Voítěcha L-y, Josefa K-e a Václava Ž-ého zjistil, že jest nemožno, by auto obviněných, řízené v úzké uličce (rejníčce) vedoucí od skladiště firmy N. a spol. do D-cké ulice, jelo velikou a snad prudkou rychlostí, a má za prokázáno z důvodů blíže uvedených, že obviněný vyjížděl mírnou rychlostí, správně zatáčel a před vyjížděním houkal, vzal odvolací soud za prokázáno na základě výpovědí svědků shora řečených, že obviněný vyjel prudce a rychle od skladiště firmy N. a spol. Soud odvolací svědky ty sám nevyslechl, nad to však neuznal ani za vhodné, by se důvody, které soud první stolice uvedl na podporu svého zjištění, vůbec obíral, tím méně je vyvracel, a neuvažoval ani ostatní, pro správné posouzení věci důležité okolnosti, jež v řízení před soudem první stolice na jevo vyšly. Bylo proto podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. o zmatečnické stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3275.

Zrušení rozsudku podle § 33 tr. ř. pro porušení zásady ne bis in idem.

(Rozh. ze dne 4. října 1928, Zm I 533/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečnické stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Karlových Varech ze dne 26. prosince 1927, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem krádeže podle

§ 460 tr. zák. a § 9 zákona čís. 471/21 sb. z. a n. a čl. 1. zák. čís. 257/25 sb. z. a n., jakož i rozhodnutím krajského jako odvolacího soudu v Chebu ze dne 8. března 1928, potvrzujícím tento rozsudek ve výroku o trestu, byl porušen zákon; rozsudek ten jakož i rozhodnutí krajského soudu se zrušují a obžalovaný se z obžaloby podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostňuje; důsledkem toho se zrušuje i usnesení okresního soudu v Karlových Varech ze dne 24. dubna 1928, jímž byl odepřen podmíněný odklad výkonu trestu, uloženého rozsudkem právě uvedeným.

D ů v o d y:

Podle záznamového rozsudku okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. září 1927 byl obžalovaný odsouzen pro přestupek krádeže podle § 460 tr. zák. a § 9 zákona čís. 471/21 sb. z. a n. a čl. I. zákona čís. 257/25 sb. z. a n., jehož se dopustil tím, že dne 27. srpna 1927 v Karlových Varech odcizil Jindřichu L-ovi z uzamčeného pokoje z uzamčeného kufru 300 Kč, k tuhému vězení na 14 dní, zotřeseného 1 postem, podmíněčně se zkušebnou dobou 1 roku. Rozsudek vešel v moc práva, nebyv napaden. Pro týž trestný čin bylo proti témuž obžalovanému zavedeno trestní řízení před okresním soudem v Karlových Varech, a byl při hlavním přelíčení, dne 26. pros. 1927 konaném v nepřítomnosti obžalovaného, vynesena rozsudek, jímž byl obžalovaný pro týž trestný čin uznán vinným přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák. a § 9 zák. čís. 471/21 a čl. I. zák. čís. 257/25 a odsouzen do vězení na 1 týden; rozhodnutí o podmíněném odkladu výkonu trestu bylo vyhrazeno. Odvolání obviněného do výše trestu bylo rozhodnutím krajského jako odvolacího soudu v Chebu ze dne 8. března 1928 zamítnuto. Okresní soud v Karlových Varech pak usnesením ze dne 24. dubna 1928 prohlásil, že se podmíněný odklad výkonu trestu nepovoluje, poněvadž odklad podle § 2 zákona čís. 562/19 sb. z. a n. jest vzhledem k tomu, že obviněný byl rozsudkem okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. září 1927 (rozsudek shora uvedený) pro čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné již trestán. Srovnáním obou řečených rozsudků a opisů k nim se vztahujících ide nad veškerou pochybnost na jevo, že se oba rozsudky týkají jednoho a téhož činu trestného; protože pak rozsudek okresního soudu v Českých Budějovicích byl již pravoplatným, když došlo k vynesení rozsudku v Karlových Varech, porušuje rozsudek posléze uvedený zásadu ne bis in idem. Bylo proto podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. o zmateční stížnosti generální proturatury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3276.

Podle § 134 tr. ř. jest vyšetřiti duševní stav obžalovaného, vyšly-li za řízení na jevo objektivní známky, vzbuzující podezření, že tu jest duševní porucha podle § 2 písm. a) — e) tr. zák.; nestačí pochybnosti, které o přičetnosti obžalovaného vyslovuje jeho obhájce.

»Střídavé pomínutí smyslu« podle § 2 písm. b) tr. zák. předpokládá chorobný stav duševní, vylučující přechodně (střídavě) užívání roz-